

Boekbespreking.

Langs onze Wegen, door Ir G. A. Overdijkink. Heemschutserie. (Alert de Lange. Amsterdam); 96 blz. f1,50.

Het is een gelukkige gedachte geweest van het Bestuur van den Bond Heemschut om Ir G. A. Overdijkink, houtvester bij het Staatsboschbeheer te Utrecht, uit te noodigen voor de Heemschutserie een boekje te schrijven over onze wegen.

Wij bezitten zoo goed als geen litteratuur over de beteekenis van de wegen als onderdeel van het landschap, noch over het moeilijke vraagstuk van hun beplanting, die immers eenerzijds moet voldoen aan de eischen van het verkeer en daarnaast in volledige harmonie behoort te zijn met de omgeving. En toch gaat het hier om dingen, die zoowel voor den weggebruiker als voor hem, die ons landschapsschoon ter harte gaat, van zulk een groot belang zijn.

Hoewel men de bijzondere schoonheid, die onze lanen bieden, steeds algemeen heeft weten te waardeeren, al heeft het snelverkeer enige wijziging in de waardeering gebracht, beschouwde men tot vóór kort de nieuw aangelegde wegen, in het bijzonder die, welke ten behoeve van een snelle verplaatsing zijn aangelegd, vrijwel alleen uit een verkeersoogpunt. Toch kan men geen enkele weg los denken van het landschap, waar hij doorheen loopt. Of het een autosnelbaan is of een voetpad door een bosch of akker, elke weg vormt een onafscheidbaar deel van het landschap „niet slechts door zijn beplanting” — om de woorden van den schrijver te gebruiken — maar ook door zijn plaats in het landschap, door zijn richting, door zijn breedte, zijn hoogteligging, zijn karakter”.

Het is een van de vele verdiensten van dit boekje, dat deze gedachte als een roode draad er door heen loopt.

Bij het lezen van dit vlot geschreven werkje, waarvan het betoog door een groot aantal uitnemende foto's die de schrijver zelf opnam, wordt verduidelijkt, komt men met overtuiging tot het aanvaarden van zijn standpunt, dat de wegenbouwer voor een tweeledige taak is geplaatst. Naast het maken van wegen, die in alle opzichten aan de eischen van de verkeerstechniek voldoen, rust op hem de plicht, deze wegen ten volle aan het landschap te doen aanpassen.

Het verbeteren van bestaande en het aanleggen van nieuwe wegen is dan ook niet uitsluitend een wegentechnisch vraagstuk, bij de oplossing waarvan „ook aan het natuurschoon behoort te worden gedacht” maar daaraan is een onafwijsbare taak verbonden ten aanzien van de landschapszorg.

Ongetwijfeld is Ir Overdijkink voor het schrijven over onze wegen de aangewezen persoon. Als secretaris van de door den Bond Heemschut ingestelde permanente commissie „De weg in het landschap” en als houtvester speciaal belast met het uitbrengen van de adviezen door het Staatsboschbeheer op het gebied van de wegbeplanting, waarbij vooral moet worden gedacht aan de verplichting voor den Rijkswaterstaat om bij de vele gevallen van aanleg of verbetering van wegen het advies van dien dienst in te winnen, heeft hij meer dan wie ook gelegenheid dit voor ons land zoo belangrijke vraagstuk van alle kanten te bezien en beschikt hij over een uitgebreide ervaring op dit veelzijdige gebied. Hier komt hij, dat de tweeledige taak den wegenbouwer noopt

